

Algis Maciūnas

1965
sausis 1

turinys

Nuo kalnelio	3
V. Valsiūnienė	
Pipiriukas	4
Gintarė	
Aš mokėjau	9
Vytė Nemunėlis	
Kiškis ir jo vaikai	10
A. Kašiubienė	
"Raudonoji kepuraitė"	12
P. Kalvaitienė	
Baltos dienos nuotykis	15
Jurgis Mirga	
Truputį pagalvok	18
Pelytės galvosūkis	19
Linksmiau	20
Pasaka apie slibina	21
A. Garsas	
Tėvynės prisiminimai	23
J. Mirga	
Puputis skrenda	25
Linutė	
Mūsų kūryba	28
Pašto dėžutė	30
Šventės ir vardinės	32
St. Yla ir A. Salys	

ilustracijos

Ses. M. Eucharista	— psl. 1 9, 25, 32
P. Osmolskis	— 3, 10, 11, 15-16
Aldona S.	— 4, 7, 20, 21.
M. Eidukevičiūtė	— 5, 23
E. Muliolienė	— 27

IMMACULATA PRESS
Putnam, Connecticut

eglutė

vaikų laikraštėlis

1

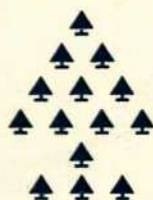
sausis

1965

LEIDŽIA

Lietuvių Kultūros Institutas

REDAGUOJA IR ADMINISTRUOJA
Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys

metams — \$4.00

atskiras numeris 40¢

redakcijos ir administracijos
reikalais kreiptis:

"EGLUTĖ"

Immaculate Conception Convent

R. F. D. 2,

Putnam, Connecticut

Atsiųsti rankraščiai tampa redakcijos nuosavybe. Redakcija rezervuoja sau teisę juos pakeisti ar sutrumpinti, pagal reikalą. "Eglutės" iliustracijų negalima naudoti kituose leidiniuose be redakcijos sutikimo.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR. Magazine for children. Published monthly except July and August, by the Lithuanian Cultural Institute. Office of Publication, Immaculate Conception Convent, R. F. D. 2, Putnam, Connecticut. Subscription \$4.00 yearly. Single copy 40¢. Entered as second class matter March 27, 1952, Putnam, Connecticut, under the act of March 3, 1879.

NUO KALNELIO

V. Valsiūnienė

Tartum vėjas švilpia rogės

Nuo kalnelio balto.

Kas, jei speigas gnybia nosį,

Truputį dar šalta.

Mes nebijom balto speigo,

Nuo kalnelio skriejam:

Pasigauti norim snaigę,

Pasivyti vėją.

Pasivysim šaltą vėją

Ten žemai pašlaitėj.

Šokt ratelį pasikviesim

Šaltį karalaitį.

PIPIRIUKAS

Gintarė

Gyveno kartą maža mergytė. Jos vardas buvo Elytė. Maža mergytė turėjo dar mažesnę šunelį. Jo vardas buvo Pipiriukas. Elytės draugės vis klausė, kodėl šunelio toks keistas vardas. Mergytės sakė:

— Kodėl tu jo nevadini Blackie, arba Droopie, arba Snoopy?

Bet šuneliui jo vardas patiko. Pipiriukas buvo tikrai juodas ir labai, labai mažytis. Elytė šaukdavo:

— Pipiriuk! Pipiriuk!

Ir Pipiriukas atriedėdavo iš kiemo. Tada Elytė vesdavosi jį pasivaikščioti.

Vieną rytą Elytės tėveliai pasakė:

— Šiandien važiuosime į didelį miestą... Pipiriuko ten vežtis negalima.

— Bet kas duos Pipiriukui ēsti, kai mūsų nebus? — klausė Elytė.

— Mes paliksime jam mėsytės ir pienelio.

— Ar mes ilgai, ilgai mieste būsime?

— Visą dieną, o vakare parvažiuosime.

Mamytė Elytę aprengė gražia suknyte. Į plaukučius

įsegė du raudonus sagtukus, o kojytes apavė raudonais batukais.

Pipiriukas žiūrėjo, galvą pakreipęs, kaip Elytė rengiasi.

— Am, am! — ir aš tokių batukų noriu.

— Pipiriuk, tu šunelis. Visi šuneliai basi bėgioja.

— Am, am! — tada aš noriu raudonų sagtukų, — prašė Pipiriukas.

— Pipiriuk, — juokėsi Elytė, — tu neturi ilgų plaukučių.

— Aš turiu ilgas, plaukuotas ausytes, — sakė Pipiriukas, — kai greitai bėgu, jos į visus šonus laksto!

— Bet, Pipiriuk, tu berniukas šunelis. Visi šuneliai iš tavęs juoksis, ir manys, kad tu šunyte.

Pipiriukas nenorėjo būti šunyte, ir daugiau nieko nebeprašė.

— Pipiriuk, niekur iš kiemo neik. Namus saugok!

— O kur aš dėsiuos jei lietutis užeis?

— Nubėk į garažą.

Elytė garažan nunešė mėsytės, pienelio, ir duryse paliko nedidelį tarpą, kad Pipiriukas galėtų įlįsti.

Tėveliai ir Elytė išvažiavo, ir Pipiriukas pasiliko vienas kieme. Atsisėdo ant laiptelių, ir pradėjo laukti Elytės parvažiuojant.

Laukia, laukia, o ji vis negrižta.

Žiūri, Pipiriukas — laiptelių turėklu bėginėja voras. Voras bėga-bėga aukštyn, paskui bėga-bėga į šoną, tada bėga-bėga žemyn.

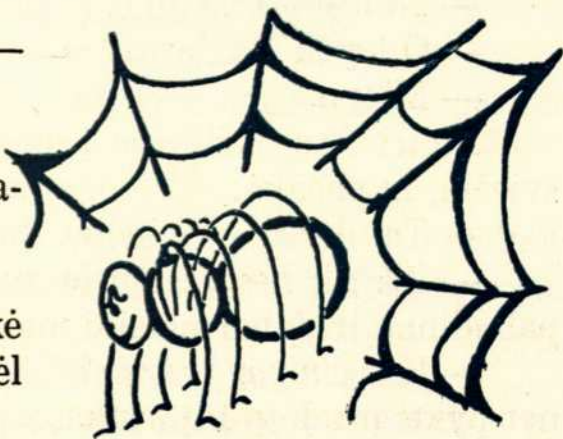
— Ką tu ten darai? — paklausė Pipiriukas.

— Tinklą audžiu.

— O ką su tinklu darysi?

— Pasigausiu maisto.

Pipiriukas pasitraukė kiek toliau nuo voro ir vėl klausė.

- Ar tu manęs nepagausi?
- Cha, cha, cha! — storai nusijuokė voras. Ką gi aš su tavim daryčiau? Tu neskanus!
- Tai ką tu gaudysi? Kas tau skanu?
- Aš mėgstu muses, — ir voras vėl pradėjo bėginėti aukštyn, į šoną, ir žemyn.
- Tai gerai. Muses visas sugaudyk. Jos man trukdo miegoti. Kai tik užsnūstu, tuoj pradeda ant snukučio laiptot. O dabar aš einu. Lik sveikas!
- Pipiriukas nuėjo iki garažo, ir atsiminęs dar pasakė vorui:
- Sugaudyk ir visus uodus. Jie Elytę kandžioja.
- Pro paliktą tarpą Pipiriukas įlindo garažan. Automobilio nebuvo, nes Elytė juo išvažiavo. Šunelis nuėjo tiesiai prie senos automobilio padangos. Ten buvo palikta jam maisto. Vos tik jis priėjo prie pieno dubenėlio, švyst! — kažkas suplazdėjo priešais jo snukutį. Pipiriukas atšoko atbulas, ir vos neįlipo į mėsos dubenėlį.
- Kas ten? — pasigirdo mieguistas balsas iš kito kampo.
- Argi nematai? Aš, šunelis Pipiriukas.
- Aišku, kad nematau! Čia per šviesu. Ateik arčiau.
- O kur tu esi?
- Kampe, prie didelės vinies.
- Pipiriukas nuėjo prie kampo, susirado įkaltą aprūdijusią vinį, o prie jos — pilką vabzdėlį.
- Kaip tavo vardas? — paklausė šunelis.
- Naktinė Plaštakė.
- O ką tu čia darai?
- Miegu.
- Pipiriukas pažiūrėjo į lango pusę, įsitikino kad saulė šviečia, ir pasakė:
- Tai dabar gali keltis. Jau seniai diena.
- Aš tik neseniai prie padangos užmigau, tu mane pabudinai, ir dabar neleidi miegoti!
- Kas čia per tvarka? Eik į lauką paskraidyti! — jau net pykti pradėjo Pipiriukas.

— Aš nematau dieną. Todėl negaliu skraidyti.
— O kada tu matai?
— Naktį. Tada ir skraidau lauke.
— O aš naktį nieko nematau. Tada būna tamsu, — sakė Pipiriukas.

— Man tamsu kai tau šviesu, o tau šviesu kai man tamsu, ir dabar leisk man toliau miegoti, — piktai užbaigė kalbą Naktinė Plaštakė.

Pipiriukas tokio nemandagaus padaro dar nebuvo sutikęs. Jis nuėjo prie automobilio padangos, įlipo į jos tuščią vidurį ir galvojo:

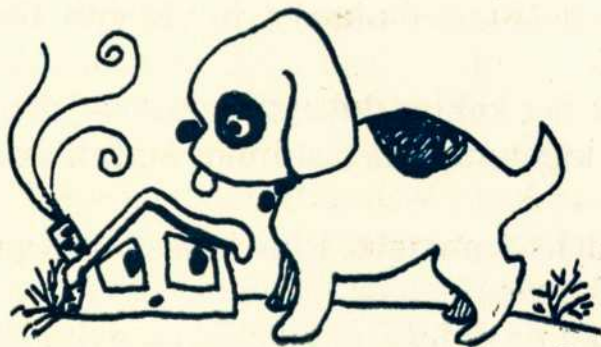
— Kaip čia gali būti: jai šviesu kai man tamsu...

Ir nepajuto Pipiriukas, kad ir jis pradėjo snausti padangos viduryj. Po kiek laiko jis atsibudo, ir labai labai nusigando.

— Lauke saulė šviečia, o aš užmigau! Gal aš jau pavirčiau į Naktinę Plaštakę?

Susirūpinęs Pipiriukas pažiūrėjo į save — uodegytė dar yra, keturios gauruotos kojos irgi yra.

— O gal aš jau turiu sparnelius ant nugarytės? Gal jie tokie pilki kaip Naktinės Plaštakės?

Pipiriukas atsuko galvytę atgal kiek tik galėjo, bet nugarytės vidurio vistiek nematyt.

— Bėgsiu pasiklausti voro.

Šunelis taip skubėjo pas vorą, taip skubėjo, net kaktytę užsigavo belįsdamas laukan iš garažo. Nubėgo jis pas vorą, ir klausia:

— Vorai, vorai, ar aš turiu sparnelius?

— Kam tau reikia sparnų? Tu ne musė!

— Ar aš Pipiriukas?

— Ne. Tu ne pipiriukas. Tu šunelis.

— Ačiū, vorai. Aš šunelis, aš šunelis Pipiriukas! — linksmi amsėdamas bėginėjo Pipiriukas kieme. Šokinėjo, sukinėjosi, ir vos neužlipo ant Bitutės.

— Bzz, žiūrėk kur lipti! — subarė ant balto dobiliuko tupėdama Bitutė.

— Atsiprašau! Aš šiandien labai linksmas.

— Būk linksmas, tik ant manęs neužlipk.

— Ką tu darai? Ar nori šį dobiliuką suvalgyti?

— Aš ne avis, o Bitutė, žiopiuk! Medų renku. Tik pažiūrėk, kiek čia jo daug.

Bitutė iš džiaugsmo net kojytes patrynė ir sparneliais suplazdėjo. Pipiriukas atsigulė prie dobiliuko, prikišo snukutį visai prie Bitutės.

— Jokio medaus nematau.

— Kaip tai nematai? Tau turbūt akinių reikia.

— Akinių man nereikia, nes matau visas dulkes ant tavo kailiuko. Kodėl nenusivalai?

— Aš ir medų ir dulkes renku.

— Tai būtinai turi įskristi į mūsų namą. Elytės mamytė šluoja ir šluoja dulkes, o jų vis yra. Galėtum jas visas surinkti.

— Aš ne bet kokias dulkes renku! — išsižeidė Bitutė. — Tos dulkės, kur ant mano kailiuko matai, yra rožių dulkelės.

— Rožių? — nustebo Pipiriukas. — Kad rožės visuo met tokios švarios!

— Sakiau ne dulkės, o dukelės, — pyko Bitutė.

— O, tai yra didelių dulkių ir mažų?

— Šuneli, žiopleli, eikš čia — parodysiu.

Bitutė pakilo nuo dobiliuko ir nuskrido prie raudonų rožių krūmo. Pipiriukas amsėdamas ir ausytėmis mosuodamas, nusekė paskui. Bitutė įlipo į rožės žiedą, ir aiškino Pipiriukui:

— Matai tas geltonas dulkeles? Aš jų prisirenku ant kojųčių ir kailiuko, ir parsinešu į avilį.

A

B C

AŠ MOKĖJAU

Vytė Nemunėlis

Aš mokėjau vieną raidę,
bet manęs ji pasibaidė:
ji nubėgo pas vištas,
o aš mokiausi kitas.

Pipiriukas labai nudžiugo, pamatęs geltonas dulkeles.
— Gerai. Ir aš jų prisirinksiu ant kailiuko ir parsinešiu namo.

— Atsargiai! Rožę nulausi, — sušuko Bitutė.

— Aš taip pat noriu dulkelių, — prašė Pipiriukas.

— Tu per didelis. O dabar, prašau nebetrukdyti manęs. Jau vakaras, turiu nešti medų namo.

— Ar man duosi truputį medaus?

— Paprašyk Elytės. Matai, jau ji grįžta. Elytės Tėveliai turi stiklinėje medaus. Paprašyk, kad tau užteptų ant agurko. Labai, labai skanu. Sudiev, Pipiriuk!

Bitutė suzvimbė, sudūzgė sparneliais ir pakilo aukšty. O Pipiriukas nuriedėjo prie Elytės.

— Elyte, Elyte, — prašė jis, — aš noriu agurko su medum?

— Pipiriuk! — juokėsi Elytė, — tu šunelis; tau nuo jo pilvuką skaudės.

Pagalvojo, pagalvojo Elytė, ir pati paprašė:

— Mamyte, mamyte, aš noriu agurkų su medum.

O Pipiriukas, kaip ir visuomet, nesuprato kodėl Elytei galima, o jam negalima.

KIŠKIS IR JO VAIKAI

Albina Kašiubienė

Tenai toli, sodžiaus gale,
po išversta sena egle
gyveno kiškis su šeima —
penkiais kiškiukais ir mama.

Kiškių ausys buvo ilgos
(net kalbėjo pievoj smilgos).
Uodegėlės lyg to pūko,
kai dirvonu kiškiai rūko.

Susibėgę jie į būrį,
klausia tėtį, ką jis turi.
Kur, tėveli, pinigai,
kur geri miško draugai?

— Tu sakei, kai mes paaugsim,
tai daug visko susilauksim...
Nebijosim nei to vilko,
nei vanago baisaus pilko.

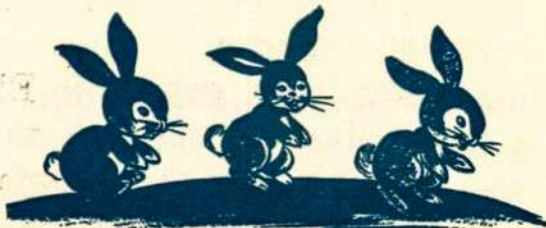
Gražiai mus tu auginai,
meiliais žodžiais raminai.
O dabar ir tu, tėveli,
drebini pilką kailėlį.

Ar čia giria šlama, ošia,
ar Ona pienelį košia,
dairais lyg kas musę gaudo,
ar uodai pas balą čiaudo.

Bet kai ratai tik sudarda,
net ir mūs kojytės verda.
Sprunkame visi į šalį,
greitai slėptis kur kas gali!

Sakyk, tėti sumanus,
ko tas kiškis toks bailus?
Kodėl akys jo nemiega
ir kojėlės greitai bėga?

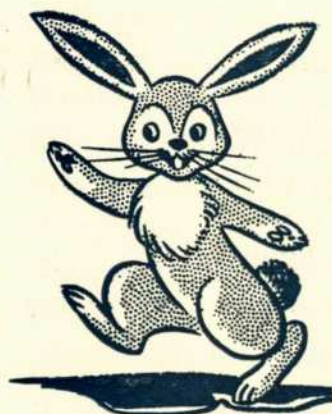
Nėr kada nė atsidūst,
reik į šalį tiktai sukt.
Juokias genys, medį kala,
kiškio ausys linksta, bąla.

Atsiduso jis giliai,
tarė vaikams taip tyliai:
— Toks jau kiškio prigimimas,
kad staiga jam baimė imas.

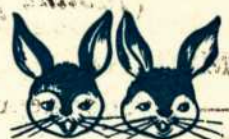
Myli kiškelius vaikai —
su jais galit būt draugai,
bet nuo vilko, lapės sprukit —
arba miške neišbūsit.

Slėpkitės, kai Margius loja
ir medžiotojai medžioja.
Jei lapelis kam užkris,
pašokėk, kol nusiris.

Tegul akys viską seka,
ausys klauso kur kas šlama.
O kojelės strykt, pastrykt,
kiškio nieks negal pavyt.

Į balutę pažiūrėkit
ir kailėlių pastebėkit.
Keičias metuose laikai,
šerias kiškiui ir plaukai.

Žiemą sniegas, lauke šalta,
ir kiškelį matai baltą.
Vasarėlė kai ateina,
Kiškio kailis vėl jau mainos.

Taip kalbėjo jiems tėvelis
šokinėdamas ant pievelės. —
Staiga medy voverėlė
metė rudą riešutėlį.

Kiškiai slėpės, kur pakliuvo,
ir miške lyg nieks nebuvo.

RAUDONOJI KEPURAITĖ

Paulina Kalvaitienė

VEIKĖJAI:

Raudonoji Kepuraitė, Motina, Senelė, Girininkas, Vilkas, Žemuogės, Ramunės, Drugeliai.

I

(Motina prie užuolaidos, Raudonoji Kepuraitė publikoje)

MOTINA

— Raudonkepuryte,
Kur esi, mažyte?

R. KEPUR.

— Aš čia esu, mamytel!

MOTINA

— Eikš pas mane, eikš greičiau!

R. KEPUR.

— Motinėle, atėjau.
Ką norėjai pasakyti?

MOTINA

— Senutėlė negaluoja,
Guli lovoj ir dejuoja...
Tu nueiki pas senelę
Ir pradžiuginki vargšėlę.
Štai krepšely skanumynai —
Sūris, vynas, saldumynai...
Tiktai neiki į miškelį,

Ten gali sutikt vilkelį.

Dantys baisūs ir ilgi,

Vilko bijomės visi,

Kad tavęs jis nesuestų!

(užmauna R. Kepur. kepurytę)

Ar atsimeni tu kelią?

R. KEPUR. — (1)

— Kur pasisuka takelis

O prie jo tas storas medis,

Ten graži žalia pievelė

Ten gyvena ir senelė...

Ten mažytis jos namelis,

Aplink jį rūtų darželis...

MOTINA

— O senelė negaluoja,

Guli lovoj ir dejuoja.

Na, tai eiki pas senelę

Ir pradžiugink vargšėlę.

II

(Dar prie uždaros užuolaidos)

R. KEPUR. — (eina su krepšeliu ir dainuoja)

Norėčiau aš keliauti ten toli, toli
Už jurių marių, už upių vandenėlių,
Kur šlama uošia girios
Ir gieda vieversiai...

* * *

ŽEMUOGĖS — (įbėga)

(užuolaida pakyla)

1 Sveika, Raudonkepuryte,
2 Iš tiesų graži mergytė:
Lino žiedas tavo akys,
O grakštumas, kaip plaštakės...

Jau atskrenda plaštakėlės,
Jos lengvutės, kaip vėjelis.
Pažiūrėkit, kaip gražu
Miško pievoj tarp gėlių.

R. KEPUR.

RAMUNĖS —

— Sveikos, sveikos žemuogėlės,
Raudonuoja čia prie kelio?

(Drugeliai šoka su Ramunėmis,
dainuoja)

ŽEMUOGĖS — (dainuoja ir šoka)

1 Eikš pas mus,
Eikš į mišką,
Raudonoji Kepuryte.
2 Mes uogelės, žemuogėlės,
Eikš pas mus, miela mergyte.
1 Prisiskinsi žemuogėlių,
Raudonoji Kepuryte,
Palakstysi su drugeliais
Mūs gražiam, žaliai miškely.

Baltos ramunės žydi,
Žalioje miško aikštelėj
Saulutė aiškiai šviečia,
Gražiai gieda paukšteliai.
Mes turim viešnią retą,
Raudoną Kepuraite,
Mes ją apdovanosim
Ramunių puokšte.

R. KEPUR.

R. KEPUR.

— Negaliu į mišką eiti,
Pažadėjau aš mamytei
Eit tik tiesiu takeliu.
Neužstokite man kelio,
Aš einu lankyt senelės,
Pavėluoti negražu!

— Kaip čia dieviškai gražu
Miško pievoj, tarp gėlių...
Nesupyks, gal, man mamytė,
Aš tik truputį gėlyčių
Senutėlei prisiskinsiu
Ir skubėsiu takeliu.

ŽEMUOGĖS

(šoka su ramunėmis ir drugeliais
ir surenka puokštę gėlių)

— Tiktai vienai valandėlei
Raudonoji Kepuryte,
Pažiūrėkit, kaip gražu
Ant pievelės tarp gėlių.

O dabar jau laikas eiti,
Kad nebūtų pervėlu...

VILKAS — (pasirodo iš už
krūmų)

VILKAS — (*į šalį*)

Tai gražus gardus kąsnelis.

Gera būsiu papietavęs...

(*į Raudonkepuraite*)

VILKAS

— Sveika, Raudonkepuryte,

Iš tiesų, graži mergyte,

Lino žiedas tavo akys,

O grakštumas, kaip plaštakės!

Kur keliauji, kur eini?

Ką krepšelyje turi?

R. KEPUR.

— Bėk, vilkeli, bėk į šalį,

Neužstoki man takelio.

Juk matai, kad aš skubu,

Paš senelę aš einu...

VILKAS

— O senelė kur gyvena?

R. KEPUR.

— Kur pasisuka takelis,

O prie jo tas storas medis,

Ten žalia graži pievelė,

Ten gyvena ir senelė.

Ten mažytis jos namelis,

Aplink jį rūtų darželis.

O senelė negaluoja,

Guli lovoj ir dejuoja...

VILKAS

— O aš tave palydėsiu

Ir krepšeli panešėsiu.

Tu paklysti juk gali...

Ką krepšelyje turi?

R. KEPUR.

— O krepšely skanumynai —

Sūris, vynas, saldumynai...

Tai senelei aš nešu,

Ir krepšeli ir gėlių.

(*Vilkas nori pasiimti krepšeli*)

Ne, vilkeli, bėk į šalį,

Aš neduosiu tau krepšelio.

Aš mergytė nors maža,

Nepaklysiu ir viena...

VILKAS — (*į šalį*)

Jeigu eis ji takeliu,

Jos pačiupti negaliu.

Pirmas bėgsiu pas senelę

Ir palauksiu jos namely...

(*į Raudonkepuraite*)

Pažiūrėki kaip gražu

Miško pievoj tarp gėlių!

Kiek prisirpusių uogyčių!

Prisirinki senutelei

Raudonųjų žemuogėlių...

O aš bėgti jau turiu,

Tau padėti negaliu...

(*išbėga*)

R. KEPUR.

— Gal teisybę sako pilkas,

Jis toks geras, nors ir vilkas.

Prisirinksiu žemuogėlių —

Tai bus džiaugsmo senutelei!

(*šokdama su žemuogėmis, renka uogeas*)

III

(*senelės trobelėje*)

VILKAS — (*guli lovoje*)

Senutėlę sudorojau,

Jau daugiau ji nedejuoja

Ir išvirto negyva...

Dabar lauksiu aš mergytės,

Bus pietums gardžios mėsytės.

(*R. Kep. ateidama dainuoja*)

Štai girdėti jos daina.

(*beldimas į duris*)

Kas ten beldžias į duris?

Spustelki — atsidarys!

R. KEPUR.

— Labą dieną, senutėle.

Aš Raudona Kepurėlė

Atnešiau tau skanumynų —

Sūrio, vyno, saldumynų,

Žemuogėlių ir gėlių,

Rinktų einant takeliu.

(iškrauna ant stalo)

VILKAS

— Ačiū tau, kad atėjai,

Senutėlę aplankei.

Eikš čionai arčiau, mažyte,

Noriu tave pamatyti.

R. KEPUR.

— Bet, senute, kodėl tu

Prašneikai storu balsu?

VILKAS

— Eikš, mažyte, nebijok,

Balsas storas nuo ligos...

R. KEPUR.

— Kodėl tavo akys žiba,

Kaip žarijos pelenuos?

VILKAS

— Nebijoki, mažutėle,

Tai tik džiaugias man širdelė,

Kad tave aš pamačiau...

Nebijoki — eikš arčiau.

R. KEPUR.

— Kodėl tavo rankos ilgos

Čia ant antklodės baltos?

VILKAS

— Kad galėčiau apkabinti

Ir priglausti prie širdies

Mano Raudonkepurytė!

R. KEPUR.

— Dantys baisūs ir ilgi,

Tokių bijomės visi!

VILKAS

— Kad geriau tave praryti,

Mano Raudonkepurytė!

1965, SAUSIS

(šoka iš lovos ir vejasi mergaitę)

R. KEPUR.

— Tik dabar aš pamačiau,

Kad tu vilkas, ne senelė!

Gelbėkit mane, kas galit.

Baisiai vilko aš bijau!

GIRININK.

(ibėga su šautuvu)

— Tai laiku aš atėjau!

(nušauna vilką)

R. KEPUR.

— Ką aš vargšė padariau

Ir senelės netekau... (verkia)

GIRININK.

— Cit, neverki, mažutėle,

Rasime tavo senelę. (ieško)

SENELE — (išlenda iš kampo)

Sveikas, girininke mielas,

Kaip gerai, kad atėjai.

Tu nušovei tą baisybę,

Be tavęs būtų blogiai...

(vedasi prie stalo)

Sėskis, girininke mielas,

Pavaišinsiu aš tave.

Čia bulkutės, čia sūrelio,

Gersi vyno gal taurelę?

(ipila ir abu geria)

R. KEPUR.

— Kokia bloga aš buvau,

Kad mamytės neklausiau.

Su vilku miške kalbėjau

Ir nurodžiau kelią jam... (verkia)

GIRININK.

— Cit, mažyte, neraudoki,

Viskas baigėsi gerai.

R. KEPUR. ir (kartu)

SENELE

Ačiū, girininke mielas,

Kad laiku tu atėjai.

Uždanga

BALTOS DIENOS NUOTYKIS

Jurgis Mirga

Snaigės krenta — vienas milijonas, du milijonai — daug, daug snagių. Tai gražu! Vėjas ūžia, šakos traška. Truputį baisu!

Bet kiškučiam ramu. Giliai po lapais kiškučių šeima turėjo savo žieminį namelį. Ten vėjas negalėjo jų rasti.

Smagu buvo miegoti lapuose. Mamytė nekartą kiškučiams sakė neiti laukan. Ten šalta, pusto. Uodegytės nušals ir ausytės parauduos. Kiškučiai ėmė ir nepaklausė. Šmurkšt, abu išsoko laukan.

Apsidairė... Viskas balta ir smagu. Strykt, pastrykt. Kaip minkšta! Strykt, pastrykt, dingo abu kiškučiai.

Va, ten jie! Keturios ausytės kyšo iš pusnės. Nuo kalniuko, ant kalniuko šokinėjo kiškučiai. Jie pamiršo ir mamytę ir namus.

Mamytė greit pajuto, kad kiškučių nebėra lapų patale.

— Kas ištraukė man kiškučius? Kur jie?

Kiškienė išėjo ieškoti. Sekė pėdsakus vieną po kito. Kiškučių pėdsakai maži, apvalūs. Vietom jų visai nematyti, sniegas užpustė.

Kiškučių mama, dideliais šuoliais šokdama, kvietė vaikus:

— Kiškeliai, trumpauodegiai, kur jūs?

Niekas neatsiliepė. Tik vėjo supamos pušys dainavo.

Nežinodami, kad mamytė jų ieško, kiškučiai linksmi žaidė. Atsistoję ant pagaliukų jie čiuožė nuo kalnelio. Čiuožė greit, kaip vėjas.

— Oi, oi, oi!... uodegytę sušlapau, — sušuko mažasis kiškutis.

— Prisitvirtink slides, važiuojam paskutinį kartą.

Kiškutis skubiai atsistojo ant slidžių ir gerai nenutaisęs kojyčių, paslydo. Keberiošk! Apsivertė.

Didesnis kiškutis pradėjo juoktis. Mažesnis kiškutis pradėjo juoktis. Pušys juokėsi ir varnos juokėsi ir voverytė juokėsi.

Kiškienė stabtelėjo pasiklausyti. Staiga, keliais šuoliais ji atsirado ant kalnelio ir — šmurkšt, nučiuožė pas savo kiškučius. Tada visi trys juokėsi kartu tarp trijų milijonų snagių (gal daugiau), kad viskas taip gerai pasibaigė.

TRUPUTĮ PAGALVOK

Šiuose visuose žodžiuose, susidedančiuose iš septynių raidžių, pasikartoja raidė a. Ar galite papildyti raides, kurių trūksta?

r a k a r a s

p a g a l a s

s a g a l y s

š a k a l y s

v a b a l a s

k e a l a s

u ž a š a s

t e p a l a s

p a t a l a s

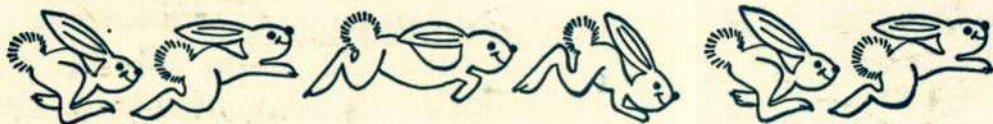
i d a l a s

t e s a l a s

k e p a l a s

a u a l a s

p a ž a d a s

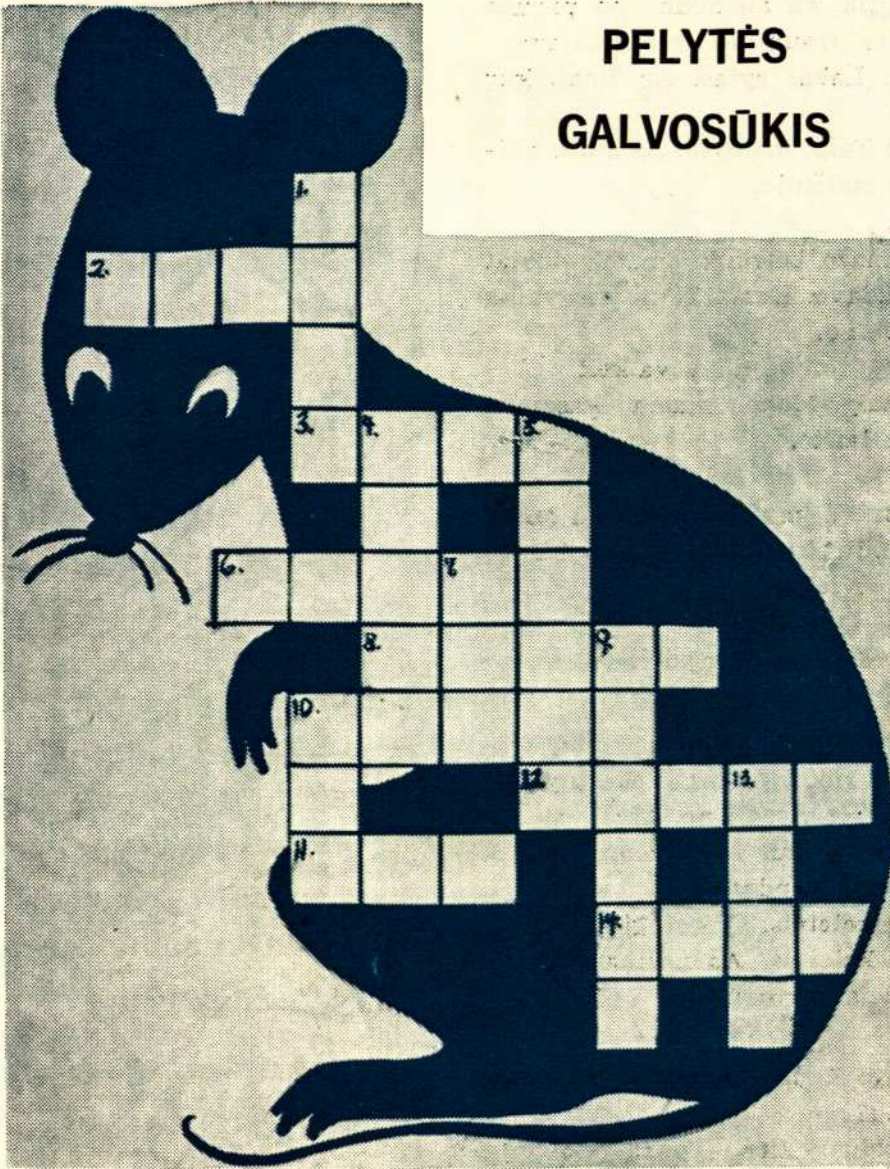

AR ATSPĖSIT?

1. Pono Kmito povas padėjo kiaušinį ant panelės Rudnosytės, jo kaimynės, pievos.
Kam tas kiaušinis turėtų priklausyti, ar ponui Kmitui ar panelei Rudnosytei.
2. Jei višta su puse padeda kiaušinį su puse per dieną su puse, per kiek laiko trylika vištų padės tryliką kiaušinių?
3. Trys ančiukai plaukiojo ežere. Buvo nuostabiai graži diena ir jie visi buvo labai laimingi. Pats jauniausias nebegalėjo sulaikyti savo džiauksmo ir sušuko: "Kaip smagu, kad mes visi penki esam kartu!"
Kodėl jis pasakė "penki", ne trys?

(atsakymai psl. 20)

PELYTĖS GALVOSŪKIS

Skersai:

2. Mažas gyvuliukas, kurį katės gauda.
3. Atlyginimas už darbą.
6. Kiek galime ranka pasemti (vardininko links.)
8. Matavimo vienetas.
10. Medinė lango dalis stiklui įdėti.
11. Vien.
12. Raškė.
14. Tuo laiku.

Žemyn:

1. Gyvulio dalis, kurią valgome.
4. Būtybė panaši į raganą.
5. Darbas.
7. Ne "jai" bet...
9. Atviras žemės sklypas.
10. "Rytoj" sutrumpinta.
13. Vasarvietė Kuršių Marių pakrantėje.

(atsakymai psl. 20)

Vaikas tik ką atsibudo po pirmos nakties traukinio miegamajame.

Motina: Labas rytas. Ar žinai, kur esi?

Vaikas: Taip, mamyte. Aš guliu ant-rame stalčiuje.

Vieno mažo berniuko mama nuolat jį prausdavo. Kartą kaimynas vaiką užkalbino.

— Kaip greit tu augi, vaikeli.

— O, taip. Mano mama kasdieną mane laisto.

Svečias: Na, mažyti, o kuo tu norėtum būti, kai didelis vyras būsi?

Vaikas: Nieks.

Svečias: O kodėl?

Vaikas: Nes aš mergaitė.

Pirmas keleivis: Londone būna tirščiausi rūkai visame pasaulyje.

Antras keleivis: Oi ne. Aš buvau kitose vietose, kur rūkai daug tirštesni, negu Londone.

Pirmas keleivis: O kur gi taip yra?

Antras keleivis: Aš nežinau. Nieko nemačiau pro rūką.

Mokinys: Kodėl jūs turite tris poras akinių?

Profesorius: Viena porą naudoju žiūrėti arti, kitą žiūrėti į tolį.

Mokinys: O trečią?

Profesorius: Trečią porą užsidedu suieškoti pirmų dviejų.

LINKSMIAU

GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI

Truputį pagalvok (psl. 18): atkarpa, pagalys, sakalas, šakalys, gabalas, kevalas, užrašas, tepalas, patalas, idealas, lesalas, kepalas, augalas, pažadas. 1. Povas nededa kiaušinių, jo pati deda. 2. Per vieną dieną. 3. Jis dar nemokėjo skaičiuoti.

Galvosūkis (psl. 19). — Skersai: 2. pelė, 3. alga, 6. sauja, 8. matas, 10. rėmai, 11. tik, 12. skynė, 14. tada. Žemyn: 1. mėsa, 4. laumė, 5. amatas, 7. jam, 9. aikštė, 10. ryt, 13. Nida.

PASAKA APIE SLIBINĄ

A. Garsas

Labai, labai seniai Bandulos karalystėje gyveno du broliai Sartep ir Sanjo. Tos karalystės valdovas turėjo labai gražią dukterį. Sartep manė, kad ji pati gražiausia mergaitė visoje karalystėje. Sanjo manė, kad visoje karalystėje nėra mergaitės gražesnės už karaliaus dukterį.

Bandulos karalius ėmė ir susirgo nepagydoma liga. Jo devyni gydytojai niekaip negalėjo jam padėti. Karalius pasikvietė tuos du brolius ir jiems labai rimtai tarė:

— Aš išgysiu, jei gausiu užvalgyti paslaptingų vaisių nuo Ananabos medžio. Kas man tų vaisių atneš, tam prizadu savo dukters ranką.

Sartep ir Sanjo tuoj pat iškeliavo ieškoti Ananabos medžio. Perėję baisią Timarakos dykumą, jie kartu pasiekė šalį, kur augo Ananabos medis. Nusiškynę paslaptingo vaisiaus, abu broliai traukė namo.

Prisiartinę prie Bandulos karalystės, jie pamatė baisy slibiną puolantį nekaltus žmones. Kadangi slibinas buvo viename šone, buvo galima visai lengvai kitu keliu pro jį praeiti

Sartep pasiryžo nugalėti slibiną. Iškėlęs kardą, jis ėmė kovoti su slibinu, kurio nasrai degė raudona ugnimi. Sekė baisios kautynės, kuriose Sartep pametė paslaptinius Ananabos medžio vaisius, bet nužudė slibiną.

Tuo tarpu Sanjo pasuko kitu keliu, pasiekė Bandulos karaliaus rūmus ir atidavė jam paslaptinius vaisius. Sartep pasiekė karaliaus rūmus kiek vėliau ir pasakė karaliui:

— Aš neatnešiau paslaptinių Ananabos medžio vaisių, bet aš nugalėjau slibiną ir užtat esu vertas vesti tavo dukterį.

Didysis karalius pagalvojo minutę ir tarė:

— Sartep, kuris nugalėjo slibiną yra nepaprastai naršus, bet Sanjo, kuris atnešė paslaptinius vaisius, yra nepaprastai patikimas — Sanjo ves mano dukterį.

TĖVYNĖS PRISIMINIMAI

Jurgis Mirga

Metai ritasi kūlais, bet prisiminimus jie palieka. Dabar didžiuojusi, kad aš gimiau ir gyvenau Vilniuje — Lietuvos sostinėje. Tai senas, įdomus, kupinas garbės ir nelaimių, miestas. Vilniuje ir apylinkėse yra daug įdomių ir žymių vietų. Kiekvieną sekmadienį mudu su Rimu išsiruošdavom į kelionę aplankyti kurią nors žymią vietą. Jau ne kartą apeitas Vilnius, bet vaikstant vis kas nors naujo iškyla prieš akis. Šiandien ruošmės į neįprastą kelionę. Šimtmečių keliu atgal. Mokykloj daug girdėjome apie mūsų užpuolikus kryžiuočius, todėl norėjome pereiti tas vietas, kur senovėje vyko kautynės.

Šiltai apsirengę, nes jau buvo gerai pašalę, išėjome kelionėn Neries pakrantėmis. Neries pakrante vos keletą žingsnių paėję ir pasukom miško link. Priėję kalniuką atremėme nugaras į milžinų ažuolų kamienus. Atrodo nepersunku būtų išstovėti ir keleta dienų, kada mūsų gražiojo miesto praeitis staiga grįžta atgal.

Stovėjome, atrodo, pačioj gražiausioj vietoj, nuo kurios matosi Vilniaus miestas ir kur į Neries upę įteka sraunioji Vilnia. Dabar ramu!... Bet kas čia darėsi kunigaikš-

čių laikais. Žodis kryžiuočiai Lietuvos žmonėms buvo lyg staigiai užeinanti audra. Kiek jie nelaimių atnešdavo visai Lietuvai. Jie savo apsiaustuose turėjo ryškiai įbrėžtus kryžius — meilės ir gailestingumo ženklus, o širdyse nešiojo pyktį ir rankose kardą. Tų ginkluotų kareivių būrys, perėjęs per Lietuvos šalį, palikdavo tik griuvėsius. Išžudydavo daugybę žmonių.

Vieną kartą Vilnių pasiekė baisi žinia. Kryžiuočiai jau buvo persikėlę per Nemuną ir artinosi Vilniaus link, degindami ir žudydami. Staiga visi miesto žmonės sujudo ir pradėjo slėpti maistą ir rūbus. Vilko viską į slaptuosius požemius. Išstisęs dienas tvirtino pilis. Pataisė aukštąją statinių rastų tvorą. Kasė ir pylė pylimus, gilino griovius aplinkui pilį ir tvindė iš Neries vandenimi. Ginklus ir visokią maistą nešė į pilies sandėlius.

Vieną naktį dangus raudono nuo liepsnų ir jie suprato, kad kryžiuočiai jau čia pat, už Vilniaus miesto sienų. Aušrai išaušus, būriai jų veržėsi į miestą. Žudė, plėšė, degino. Neklausė verkiančių žmonių prašymų, betėjo tolyn dar žiauriau naikindami gražųjį Vilnių.

Mano akys nukrypo prie Gedimino pilies.

— Rimai, žiūrėk, kokie turi būti tos pilies pamatai, jeigu ji dabar nors tik griuvėsiuose, bet giliai įsitvirtinusi, stovi. Kokia ji turėjo būti anais laikais, kada tą rytą kryžiuočiai tikėjosi, kad lengvai paims pilį ir jos gyventojus. Rastai ir akmenys griuvo ant kryžiuočių. O jie, būdami labai galingi, nesitikėjo tokio sutikimo. Jų pulkai krito ir pamatę, kad nebenugalės lietuvių, pradėjo trauktis atgal, bet vis nepasiduodami. Dabar jie sugalvojo dar baisesnį būdą, kuriuo lengvai privers lietuvius pasiduoti.

Tolumoje greitai kryžiuočiai apsupo pilį, užėmė Trijų Kryžių kalną ir ten visi įsikūrė. Pačio kalno viršūnėje palapinėje įsikūrė kryžiuočių vadas. Aplinkui ant žemesnių kalvų pasisklaidė ir kiti kryžiuočiai. Jie diena iš dienos linksmi puotavo ir laukė kol lietuviai išbadėję pasiduos.

(Bus daugiau)

PUPUTIS SKRENDA

Linutė

Zzzzmm... zzzmmm... zzzmmm... taip žemai prazvimbė lėktuvas. Puputis užsiėmęs ausis, suraitė uodegytę. Jis prisiglaudė prie pat žemės ir plonu balsiuku cypė...

— Mamyte, mamyte, gelbėk!... Ar mane tas paukštis suės?

Jis niekad negirdėjo tokio baisaus garso ir nematė tokio didelio paukščio, kuris taip piktai į jį žiūrėjo.

— Baisu, mamyte! — Mamyte, greitai, aš noriu dar skrist su lėktuvu, o tada bus po visų kelionių. Mamyte, kur tu?

Peliuko mama žiūrėjo pro langą ir šypsojosi.

— Puputi, eikš čia, nebijok, čia ne paukštis, čia lėktuvas.

— Oi! — Puputis greitai pašoko nuo žemės, ištaisė uodegytę, nusipurtė aplipusias žemes ir straksėdamas atšokavo pas mamą.

— Mano peliuk, ir tu norėtum skristi? Labai smagu skristi. Jis pakyla aukštai, aukštai nuo žemės.

— Ar užia? — įsiterpė Puputis.

— Taip užia, bet ne taip baisiai, kaip čia tu dabar girdejai.

Dabar Puputis nebijojo. Jis su tokiu pasitenkinimu žiūri į mamytę. Jis tuoj skris. Rytoj. Jis ir lagaminą naują turi. Beveik viskas supakuota.

— Eikš, pasimieruosi paltuką.

— Bet mamyte, man jis per šiltas, aš juk pripratus tik su kelnytėm lakstyti. Aš suprakaituosiu ir slogą gausiu.

Mamyte aiškino, kad ten, kur jis skris, labai šalta ir visi žmonės dėvi šiltus rūbelius. Puputis pasipurtė...

— Brrr...rrr! šaltas kraštas!... ir galvutę linksėdamas sutiko, kad gal mamytė ir geriau žino.

Apsivilkęs paltuku, tuoj išbėgo pabėginti, kaip jaučiasi... Bet nieko nejautė. Manė, kad bus labai kitaip. Bet rytoj bus, tikrai bus kitaip...

— Bet, bet, mamyte, mano uodegytė — ji sušals... Jai irgi reikia paltuko...

— Bus ir galvytei ir uodegytei, viskam... Dabar bėk nusipraust ir į lovytę.

Peliukas baisiai tingėjo, nes reikia galvoti, kaip bus rytoj. Vos pavilgęs snukutį ir kairįjį ūselį, susirietė kamputyje ir galvojo, kaip jausis dideliame lėktuve su daug sparnų ir visokių motorų. Daug daug stiprių motorų, kurie iškelia aukštai į orą ir dar virš debesų.

Staiga susirūpinęs šoktelėjo ir sušuko... — Mamyt, o ar aš tave matysiu iš debesų?

— Ne, Puputi, bet dabar jau laikas miegot. Labanakt...

— Jau rytoj — tuoj bus smagu su lėktuvu... — tyliai sau dainavo Puputis.

— Ir mamyte, reikia daug, daug sūrio įdėti, aš išalksiu...

Vakaro tamsa užmerkė peliukui akis ir kažin ką jis tą naktį sapnavo? Ryte Puputis pirmas nubudo.

— Mamyte, jau laikas keltis, jau saulutė aukštai... Mes dar pavėluosim.

Puputis jau buvo apsirengęs, tik kepurytės nesidėjo, nes jis jautėsi kaip didelis vyras, o dideli vyrai nenešioja kepurių, jiems nešalta: Dar kartą pravėrė lagaminą patikrinti, ar tikrai mamytė nepamiršo daug sūrio. Ir vėl gerai priekinėm kojytėm prispaudęs mėgino užspausti.

Abu su mamyte skubėjo, nes tikrai mažai laiko bebuvo. Juodu bėgo pievomis ir per Pupučio mėgiamą tiltelį.

Oi, pamiršau atnaujinti prenumeratą!
Sirgti nesmagu,
“Eglutės” neturėti, dar blogiau...
Dar nepervėlu,
nepamirškite ir Jūs!

— Mamyte, kur tas alerdromas? Aš jau pavargau.
Mano kojytės daugiau nebėga...

— Jau nedaug liko...

Ir tikrai čia pat baigėsi pieva ir abudu atsirado didžiulėje aikštėje su daug pastatų. Tai buvo aerodromas. Prieš skrendant, Puputis dar norėjo ant stogo užlipti ir pabėginti, bet mamytė jo nepaleido.

— Puputi, žiūrėk, čia stovi tavo lėktuvas.

Pro mažą skylutę mama įstūmė peliuką ir pamojavo sudiev. Dar palaukė kol pakilo.

Puputis džiaugėsi. Čia tiek daug vietos, nors visur tiek daug sėdi.

Staiga lėktuvas pradėjo kilti. Puputis nežinojo, už ko griebtis. Ir cyptelėjo, bet niekas net neatsisuko. Uodegytė lauke, nušals. Greitai įtraukė ir susirangęs vos snukučiu pasiekdamas galutinį lėktuvo langą mojavė ir šaukė... — Mamyt, mamyt, aš parašysiu ilgą laišką, greit, greit...

MŪSŲ KŪRYBA

MANO ATOSTOGOS

Šimet nors buvo karšta vasara, bet aš savo atostogas praleidau smagiai ir naudingai. Dažnai su tėveliais važiuodavau į gegužines, į gamtą, o dvi dienas stovyklavau su skautais stovykloje.

Kiekvieną savaitę aš važiuodavau į knygyną ir per vasarą perskaičiau daug knygų.

Kad užsidirbčiau pinigų, aš dabojau vaikus. Daugiausia dabojau savo mažą broliuką. Buvo smagu stebėti, kaip mano broliukas auga.

Tris dienas aš gyvenau pas savo draugę. Mudvi dažnai išeidavom į miestą, ar į kiną. Buvome nuvažiavę ir į Čikagą. Tai ir buvo linkmiausia mano vasaros dalis, kurią aš praleidau su savo drauge.

Nors atostogos buvo smagios ir linksmos, aš jau ėmiau laukti, kad prasidėtų mokslo metai. Dabar esu patenkinta, kad jau vėl esu mokykloje.

*Regina Skaržinskaitė,
Rockfordo lit. mok. mokinė.*

ALDUTĖ IR DANUTĖ

Aldutė ir Danutė buvo sesutės ir jos su savo mamyte ir tėveliu gyveno ant kalno. Aldutė buvo 10 ir Danutė 5 metų. Danutė dar nėjo į mokyklą. Ji buvo per mažą. Ji padėjo savo mamytei namų ruošoje. Bet vieną dieną Danutė nenorėjo padėti savo mamytei ir išėjo laukan žaisti su savo žaislais. Pabaigusi savo ruošos darbus mamytė išėjo į daržą ir ten

pamačiusi Danutę užklausė: Kodėl tu man šiandien nepadėjai? Danutė nuraudusiu veiduku tylėjo. Mamytė toliau kalbėjo: Aš laukiau, laukiau tavęs! Danutė kažką sunkiai nurijus prabilo: Aš labai atsiprašau mamyte. Mamytė pažiūrėjo į Danutę ir jai tarė: Gerai Danute, šitą kartą atleiddžiu. Danutė pralinksėjo ir tarė:

Labai ačiū mamyte, kad man atleidai. Tuo tarpu grįžo iš mokyklos Aldutė ir pasveikinusi mamytę ir Danutę papasakojo savo įspūdžius parsineštus iš mokyklos. Po to Aldutė persirengė ir išėjo žaisti su Danute. Netrukus Aldutė sako, kad jai reikia eiti padaryti savo pamokas. Nuo to laiko kiekvieną dieną ir Danutė padėdavo savo mamytei su darbais.

*Danutė Masilionytė
Dayton, Ohio*

MANO ATOSTOGOS

Liepos 27-tą dieną mes pradėjome važiuoti į New Yorką. Atsikėlėme 12-tą valandą, ir pradėjome važiuoti 12:30 valandą ryto. Prie New Yorko buvome 8:30 valandą. Apie 11-tą val. pasiekėme Washingtoną, apsistojome motelyje. Apsiprausę, persirengę ir pavalgęėjome apžiūrėti Washingtono istorinių vietų. Pirmiausia aplankėme prezidento Kennedy kapą, paskiauėjome į prezidento rūmus vadinamus "capitol". Matėme kur prezidentas dirba, kur visi ministeriai posė-

džiauja. Matėme koks mažas buvo pirmas "capitol", o dabar toks didelis. Daug gražių dalykų matėme, kad galėčiau pilną sąsiuvinį prirašyti. Paskiau dar sustojome keletą muziejų apžiūrėti. Kiek aš suprantu apie meną ar kitokius ten dalykus, atrodė labai panašu į Chicagos muzėjus.

Jau buvome labai pavargę, tad važiovome nakvynėn. Bevažiudami paklydom mieste. Kol susiradom savo vietą, suradome katedrą. Buvo labai įdomu pamatyti katedrą iš vidaus. Mama paklausė vieno broliuko, kur bus statoma mūsų Marijos šventovė. Jis nežinojo, sakė neseniai buvo atkeltas iš kito miesto. Matėme, kad katedra yra didinama, pristatoma nauja dalis.

Tada darėsi tamsu, skubėjome nakvynėn. Kai grįžome, baseinas buvo pilnas žmonių. Šokome ir mes atsigaivinti. Vanduo šildomas, nesinorėjo išlipti, bet jau buvo laikas eiti miegoti.

Kitą dieną pasukome namo. Įdomu buvo matyti Penssylvanijos kalnus. Privaziuoji prie aukš-

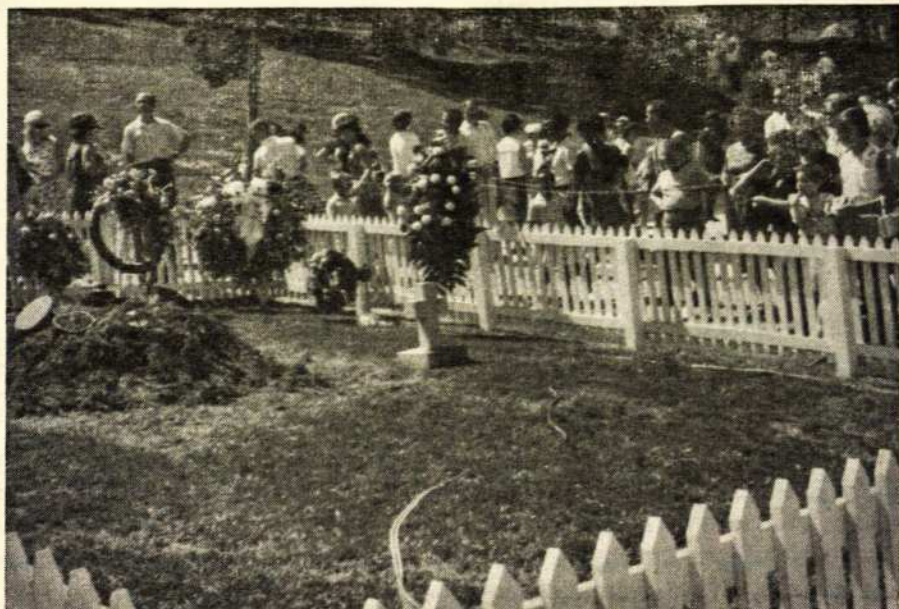
čiausių, atrodo debesis siekia. Žaliais medžiais apaugę pro kuriuos atrodo niekaip negalėsi prasimušti į kitą pusę. Bet šis modernus pasaulis viską gali: po kalnais išvesti tuneliai.

Nutarėme apsistoti pusiaukely baigti atostogas. Suradome gražią istorinę vietą, vadinamą Boss sala. Ten yra antras aukščiausias paminklas, vadinamas Perry's taikos paminklu. Apžiūrėjome uolą, kur buvo slepiami ginklai ir kareiviai. Toje saloje išbuvome keturias dienas. Tai labai gera vieta žvejoti, pagavome daug žuvų. Tą savaitę matėme ir laivelių lenktynes.

Pasimaudę, pažvejoję ir pailsėję rugpiūčio 8-tą d. pasileidome Chicagos link. Pakeliui sustojome vaisių ūkyje, kur nupirkome vyšnių ir obuolių, nes buvo labai pigūs. Tos pačios dienos 8-tą valandą vakare pasiekėme namus ir pradėjome kasdieninį gyvenimą.

Vytautas

Svenč. M. Marijos Gimimo mokyk. 6-to sk. mokinys

Prezidento Kennedy kapas

PAŠTALO *berutė*

Mieli "Eglutės" skaitytojai:

Norime papasakoti jums apie mūsų "darželį." Gal paskaitytė ir jūs susidomėsite ir paprašysite savo mamųčių jums tokį darželį suorganizuoti.

Mes esame dvylika vaikučių iš šešių šeimų. Mūsų amžius — 2, 3 ir 4-ių metų. Clevelande mes lietuviško darželio neturime, tad mūsų mamytės mus suveža kartą į savaitę pas kiekvieną iš eilės. Jos mus moko lietuviškų dainelių, ratelių, raidžių, papasakoja pasakų, paskaito eilėraščius.

Mums labai smagu kartu pažaisti, pabendrauti ir daug ko išmokti. Siunčiame savo nuotrauką.

Clevelando "darželio" draugai

Iš kairės į dešinę: Linas Peckus, Edis Kižys, Rimas Kamantas, Aldona Kamantienė, Daina Kamantaitė, Ričardas Kižys, Mirga Kižienė, Rita Kazlauskaitė, Romas Kazlauskas, Dalia Staniškienė, Paulius Staniškis, Rūta Staniškytė, Danutė Balčiūnaitė, Lidija Balčiūnaitė, Nijolė Balčiūnienė, Andrius Kazlauskas, Stasė Kazlauskienė.

Brangi "Eglutės" redakcija,

Hartfordo "mėlynojo būrelio" paukštytės bei skautės, norėdamos bendrai atlikti metinį gerąjį darbėlį, užsakome "Eglutės" laikraštuką neturtingai mergaitei. Džiaugiamės, kad galime suteikti bent truputėlį džiaugsmo neturtingai lietuvaitei. Linkime laimingai skaityti šį vaikų laikraštėlį ir daug gero išmokti.

Skautės: skiltininkė —
Danutė Šliuogerytė;

paskiltininkė —
Aldona Vitėnaitė,
Irena Virkutyte.

Paukštytės:
Vitutė Šliuogerytė,
Daiva Šimanskytė,
Laima Dapkutė,
Gailė Jucėnaitė.
Regina ir Virginia
Aleksandravičiūtės,
Aldona Petruškevičiūtė,
Loreta Zdanytė,
Danguolė Virkytė.

Paukštytė kandidatė:
Sigutė Banevičiūtė.

Brangus "Mėlynasis Būrelis",

"Eglutė" džiaugiasi kartu su Jumis ir nuoširdžiai įvertina Jūsų gerąjį darbėlį.

Su geriausiais linkėjimais,
"Eglutės" redakcija.

Brangi "Eglutė"!

Aš gaunu laikraštėlį "Eglutė", kuriame yra mokinių eilėraščių ir apsakymų. Todėl aš noriu pasiklausti, ar Jūs negalėtute man atsiųsti nors kelis mokinių antrašus. Man būtų labai įdomu susirašinėti su draugėmis iš tolimo krašto, kurios lanko penktą klasę. Aš esu lietuvaite, gyvenu Lenkijoje ir mokausi lietuviškoje Punsko mokykloje penktoje klasėje. Labai prašau atsiųsti antrašų ir tariau užtai ačiū!

Linkiu pasisiekimo "Eglutei"!
Su pagarba,
Jūratė Šliaužytė

Mano antrašas:
Jurata Šlaužys
Punsk
pow Sejny
Polska

"Eglutės" skaitytojai, kurie norėtų susirašinėti su Jūrate, prašomi atsiųsti savo antrašus redakcijai.

Bravo Neringos Tuntui!

Gavome Jūsų \$8.00, skirtus dovanoti "Eglutės" prenumeratą dviems vaikams Vokietijoje. Jūsų būsimoji draugai skaitytojai ir "Eglutės" redakcija įvertina Jūsų norą dalintis su kitais.

Nuoširdžiai ačiū,
"Eglutė"

ALP 1785

Larch.

SAUSIO ŠVENTĖS IR VARDINĖS

1. **NAUJIEJI METAI.**
Fulgentas, Konata, / Arvaidas, Sniega
2. Adalardas, Stefana, / Drovydas, Gailutė
3. Florentas, Genovaitė, / Viltautas, Vyda
4. Rigobertas, Angela, / Arimantas, Ardanga
5. Telesforas, Emilija, / Vaidenis, Gedutė
6. **TRYŠ KARALIAI** — Kasparas, Merkelis, Baltazaras
Melanas, Viltrūda, — Arūnas, Ginda
7. Vidukindas, Kentigerna, / Rutenis, Raudvilė
8. Apolinaras, Gudulė / Vilintas, Gintė
9. Filanas, Paskazija, / Algis, Gabija
10. Agatas, Setrida, / Ginvilas, Ragailė
11. Palemonas, Fidelmija, / Audrius, Vilnė
12. Arkadas, Cezarija, / Vaigedas, Gida
13. Viventas, Iveta, / Dargaudas, Gilvė
14. Hilaras, Makrina, / Laimis, Aukšė
15. Povilas, Meda, / Saulius, Snieguolė
16. Marcelis, Priscilė / Draumantas, Ringėla
17. Antanas, Leonilė, / Dovainas, Vilda
18. Leobardas, Liberta, / Gedigaudas, Ragnytė
19. Marijus, Pija, / Raivedys, Gida
20. Fabijonas, Sebastijonas, / Daugvydas, Nomedas
21. Auguras, Agnietė, / Galiginas, Garsė
22. Anastazas, Blesilė, / Vingaudas, Nauta
23. Raimundas, Emercijona, / Gailigedas, Gunda
24. Timotiejus, Bertrandas, / Žugaila, Gaivilė
25. Amarinas, Toretgida, / Viltenis, Vaira
26. Polikarpas, Paulė, / Rimantas, Singa
27. Jonas Auksaburnis, Devota, / Jogundas, Vėjūna
28. Valeras, Kina, / Gedautas, Nijolė
29. Pranciškus Salezas, / Girkantas, Žibutė
30. Adelmas, Adelgunda, / Milgaudas, Banguolė
31. Jonas Bosko, Luiza, / Eidigintas, Jaunega.

“EGLUTĖ” sveikina visus, kurie švenčia vardines

009323